

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

QUYỂN 6

Phẩm 18: TÙY HỖ CÔNG ĐỨC

Bấy giờ Bồ-tát Di-lặc Ma-ha-tát bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nếu có thiện nam, thiện nữ nào nghe kinh Pháp Hoa này mà phát tâm tùy hỷ thì được bao nhiêu phước đức? Rồi nói bài kệ:

*Sau khi Phật diệt độ
Có người nghe kinh này,
Nếu phát tâm tùy hỷ,
Sẽ được phước nhiều ít?*

Phật bảo Bồ-tát Di-lặc Ma-ha-tát:

–A-dật-đa! Sau khi Như Lai diệt độ, nếu có Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di và các người trí thức hoặc lớn hoặc nhỏ nghe kinh này mà phát tâm tùy hỷ, rồi từ trong pháp hội ra đến nơi nào khác hoặc ở nhà Tăng, hoặc nơi yên tĩnh, hoặc thành ấp, phố xá xóm làng, đồng ruộng mà đem giáo pháp đúng như đã nghe vì cha mẹ bà con, bạn bè quen biết tùy sức mình giảng nói, các người đó nghe rồi tùy hỷ lại đi dạy người khác, người khác nghe rồi cũng tùy hỷ lại đem dạy người khác nữa, lần lần như thế cho đến người thứ năm mươi.

A-dật-đa! Nay ta sẽ nói công đức tùy hỷ của thiện nam, thiện nữ thứ năm mươi đó. Vậy các ông hãy lắng nghe!

Nếu bốn trăm vạn ức a-tăng-kỳ thế giới có sáu đường chúng sinh trong bốn loài: sinh trứng, sinh thai, sinh nơi ẩm ướt, biến hóa sinh, hoặc hữu hình, hoặc vô hình, có ý thức, không ý thức, không phải có ý thức, không phải không có ý thức, không chân, hai chân, bốn chân, nhiều chân... tất cả trong số chúng sinh như thế, có người cầu phước tùy theo chỗ ưa thích của chúng mà cung cấp đầy đủ. Mỗi mỗi chúng sinh đều đem cho các thứ châu báu như vàng, bạc, lưu ly, xa cừ, mã não, san hô, hổ phách đầy cả cõi Diêm-phù-đề và cả đến voi ngựa xe cộ cùng cung điện lầu gác đều làm bằng bảy báu.

Vị đại thí chủ đó bố thí như vậy đủ tám mươi năm rồi mà suy nghĩ: “Ta đã ban cho chúng sinh những thứ sở thích theo ý muốn, nhưng những chúng sinh này đều đã già suy, tuổi quá tám mươi, mặt nhăn tóc bạc gần chết đến nơi, ta phải đem Phật pháp mà dạy bảo dìu dắt chúng.” Rồi họp các chúng sinh đó tuyên bố dùng giáo pháp giáo hóa khiến vui mừng được lợi ích. Tất cả đồng thời được đạo quả Tu-đà-hoàn, quả Tư-đà-hàm, quả A-na-hàm, quả A-la-hán, dứt hết hữu lậu, trong cảnh giới thiền định sâu, đều được tự tại, đủ tám giải thoát.

Ý người nghĩ sao, công đức mà vị thí chủ đó đạt được có nhiều không?

Di-lặc bạch Phật rằng:

–Bạch Thế Tôn! Công đức người đó nhiều vô lượng, vô biên. Nếu vị thí chủ đó chỉ thí cho chúng sinh những thứ ưa thích thôi thì công đức cũng đã vô lượng rồi, huống chi còn khiến cho đều được quả A-la-hán.

Phật bảo Di-lặc:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Ta nay nói rõ ràng cho ông hiểu rằng người đó đem tất cả những thứ ưa thích bố thí cho sáu đường chúng sinh trong bốn trăm ức vô số thế giới và khiến được quả A-la-hán, công đức người đó đạt được không bằng một phần trăm, một phần ngàn, một phần trăm ngàn vạn ức công đức của người thứ năm mươi kia khi nghe một bài kệ kinh Pháp Hoa mà phát tâm tùy hỷ.

A-dật-đa! Người thứ năm mươi này lần hồi nghe kinh Pháp Hoa rồi dần dần phát tâm tùy hỷ mà công đức đó còn vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ, huống chi là người mới lần đầu nghe kinh trong hội mà phát tâm tùy hỷ thì phước đức đó còn hơn vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ không thể sánh ví được.

A-dật-đa! Nếu có người vì kinh này mà qua nhà Tăng, hoặc ngồi hoặc đứng, trong giây lát nghe nhận, nhờ công đức đó sau khi chuyển thân sinh ra sẽ được nào voi, ngựa, xe cộ, kiệu, cang bằng châu báu hảo hạng và được ở Thiên cung.

Nếu có người đang ngồi trong hội giảng pháp, sau đó có người đến thì khuyên mời ngồi nghe, hoặc chia chỗ cho ngồi, công đức của người này khi chuyển thân, sinh ra sẽ được chỗ ngồi của Đế Thích hoặc chỗ ngồi của Phạm vương, hoặc chỗ ngồi của Chuyển luân thánh vương.

A-dật-đa! Nếu lại có người nói cho người khác biết rằng: “Có kinh tên là Pháp Hoa, nên cùng nhau đi qua nghe.” Người kia liền nhận lời, cho dù chỉ đến nghe trong chốc lát, công đức của người đó, khi chuyển thân, được sinh cùng nơi với Bồ-tát Đà-la-ni, căn tánh lanh lợi, có trí tuệ, trăm ngàn vạn đời không bao giờ bị ngọng câm, không bị hôi miệng, không bị đau lưỡi, không bị đau miệng, răng không đen bản, không răng vàng, răng thưa, răng thiếu, răng so le khúc khuỷu, không trề môi, sứt môi, môi dày, lở môi, méo môi, môi thâm cùng các tướng xấu xí. Mũi không tẹt, không quắp, không gãy, mặt không đen nám, không dài, không móm lẹm cũng không có các tướng khó ưa. Môi, lưỡi răng tất cả đều đoan chính, mũi cao thẳng, đầy đủ diện mạo, chân mày cao mà dài, trán rộng bằng phẳng, người đủ tướng tốt, đời đời sinh ra thấy Phật, nghe pháp tin nhận sự dạy bảo.

A-dật-đa, ông hãy xem đó! Khuyến một người đi nghe pháp mà được công đức như vậy, huống chi là nhất tâm nghe, nói, đọc, tụng, lại còn ở trong đại chúng vì người phân biệt, đúng như dạy bảo mà tu hành.

Bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói bài kệ rằng:

*Nếu người trong pháp hội
Được nghe kinh điển này,
Cho dù một bài kệ
Tùy hỷ vì người nói.
Lần lượt dạy như thế
Đến người thứ năm mươi.
Nay ta phân biệt nói
Người được phước sau cùng.
Như có đại thí chủ
Cung cấp vô lượng chúng,
Đầy đủ tám mươi năm
Tùy ý chúng ưa muốn.
Thấy tướng chúng già suy,
Mặt nhăn và tóc bạc,
Răng rụng thân khô héo.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nghĩ người đó sắp chết,
Nên ta nay phải dạy
Cho chúng được đạo quả.
Liên vì phương tiện nói
Pháp Niết-bàn chân thật.
Đời có chi bền chắc,
Như bọt nước, bóng nắng.
Các người đều nên phải
Mau sinh lòng nhàm chán.
Các người nghe pháp đó
Đều được A-la-hán,
Đầy đủ sáu Thần thông,
Ba Minh, tám Giải thoát.
Người năm mươi sau rốt
Nghe một kệ tùy hỷ,
Người này phúc hơn kia,
Không thể thí dụ được.
Nghe nhiều lần được thế,
Phúc ấy còn vô lượng,
Huống chi trong pháp hội,
Mới nghe liền tùy hỷ.
Nếu khuyên được một người,
Đưa đến nghe Pháp Hoa.
Rằng: Kinh này màu nhiệm,
Ngàn vạn kiếp khó gặp.
Liên nhận lời đi nghe,
Dù chỉ nghe giây lát,
Phúc báo của người đó,
Nay ta phân biệt nói:
Đời đời không đau miệng
Răng không thưa, vàng, đen.
Không môi dày, môi sứt
Không có tướng khó coi.
Lưỡi không ngắn, khô, đen.
Mũi cao mà lại thẳng.
Trán rộng và bằng phẳng
Mặt mắt đều đoan trang,
Người trông thấy yêu mến.
Không bị chứng hôi miệng,
Mùi thơm hoa Ưu-bát,
Thường từ miệng phát ra.
Nếu như đến nhà Tăng,
Muốn nghe kinh Pháp Hoa.
Nghe giây lát hoan hỷ.
Nay ta nói phước đó,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Sau sinh trong trời, người,
Được voi, ngựa, xe tốt.
Kiệu, cang bằng châu báu,
Cùng ở cung điện trời.
Nếu ở trong pháp hội,
Khuyên người ngồi nghe kinh,
Nhân vì phước đó được
Tòa Thích, Phạm, Chuyển luân.
Hướng chi nhất tâm nghe,
Giải thích nói nghĩa lý.
Rồi như pháp tu hành,
Phước đó không lường hết.*

M